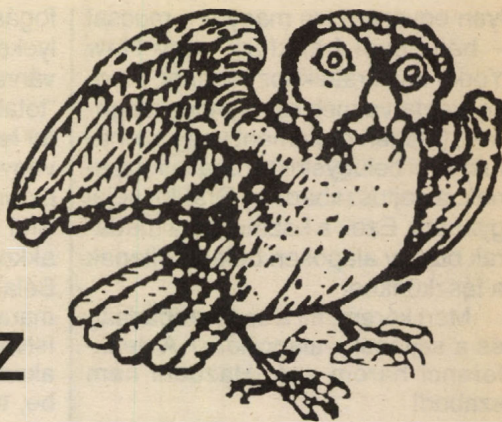

Dr. Dr. Nagy Piroska
(Németország)

MEGJEGYZÉSEK PETE ISTVÁN MŰVÉHEZ

(Megjelent a Kapu 1994. 1-2-3. számában)

Kedves Pete Úr!

Mivel vallástörténettel is foglalkoztam egykor, bátran kezdhetném észrevételeimet én is az Ön nevéből készült szójátékkal: "Ím ígyen szóla Petepista" – minthogy mind a "Csurkapista", mind a "Petepista" ragyogóan egybevág "Zarathustra" szótagszámaival. Csak én a nagy vallásalapítót jobban tiszteltem, semhogy nevének rutmosos zengésére gúnyversikét költsek.

Tulajdonképpen az olvasók megsértett józisége nevében ragadok tolat és eszem ágában sincs, hogy Csurka Istvánt, Antall Józsefet, Kónya Imrét, Csúcs Lászlót, Náhlik Gábort, az "egész MDF brancsot" (mint Ön írja), az "összszemzeti főszakácsunk főztjével megetetett hülye választópolgárok", Lezsák Sándort (költőcske Sándor) – szegény Szabolcska Mihálytól még ezt a jelzőt is elveszi szerzőnk, az új magyar rendőrséget, az Ön szerinti "töketlen rendőröket" Fekete Györgyöt ("setét, de nem Lajos, kultúrhóhért") megvédjem.

Ezek az urak, – egy kivételével – meg tudják védeni saját magukat, nem szorulnak egy gyöngre, törekeny nő körmeire, melyekkel, mint egyetlen fegyverével, ezeket a sorokat körmöli. Leginkább azzal tudják magukat megvédeni, ha egyszerűen nem vesznek tudomást Önről. (Mint bizonyára Ön is ismeri – a művében oly gyakran előforduló nagykörűti "jópofaságok" sorába beillő kis történetet az egérke és az elefánt szerelmi játékáról. Hogy kiket tekinthet az ember elefántnak és kit egérkének, – az Ön fantáziájára bízom.)

Úgy látszik, már megkezdődött a politikai sárdobálás – csak azért, sem illeszttem elé a "bél" szócskát, az Ön művében foglaltaktól megih-

letve és stílusát követve, – ez túlságosan primitív és alantas volna.

De már előjáróban kérem, tűzze ki a hajtókájára a "Tégy a gyűlölet ellen" mozgalom kék szalagocskáját. És ha aztán e jelszónak meg kívánna felelni, kérem vonja vissza cikkét és kövesse meg a sértett ízlésű és a gyűlölettel iszonyodó olvasókat.

Mert az Ön munkájából fröcsköl a gyűlölet...

De vegyük csak sorba.

Azt a bizonyos Csurkapistát "csetnik vajdának" tartja, aki "nem szerb, hanem tót". Mai szóhasználatunkban a "tót" népmegjelölésnek pejoratív mellékíze van. Hivatalosan ugyanis szlovákoknak nevezzük északi szomszédainkat és hazai egyik nemzeti kisebbségünket, akik semmivel sem kevesebbek, mint mi, európai magyarok.

Am legyen, bár Csurka szlovák származású, mert egy férfi ági őstől talán szlávosan hangzó, vagy inkább ismeretlen jelentésű nevet örökölt, azért még nem rosszabb magyar ő, s nem is rosszabb európai, mint Ön, kedves Pete Úr, vagy én, akit Nagynak hívnak, de ugyanúgy lehetnének Grósz, vagy Legrand is.

Kellemesen meglep egyébként széles körű irodalmi, zenei műveltsége, észrevehető, hogy látta valamikor Shakespeare Szentivánéji álmat, sőt Haseket, Orwellt és Adyt is olvasta, de még az Othello-t is látta, hallotta, bár a Vinceró! Vinceró! felkiáltás Puccini Turandot-jában Kalaf hangján hangzik el. Igaz, hogy ezt a tenor-hős nem "elüvölti", mint Ön írja, hanem elénekli.

Na, és a latin tudása... egyenesen lenyűgöző, amikor a rana rupta et bos című fabulát Csurka úrra adaptálja, vagy ahogyan Cato maior-t idézgeti. Nemigen látom viszont értelmét Francia Kiss Mihály felemle-

getésének a cikkében, hiszen az 1919-es "vörös terror"-nak és a visszaütő "fehér terror"-nak semmi vonatkozása nincs a 90-es év fordulataira.

A "bornyúszájás furkósbot" és az "árvalányhajás fokos" felemlegetése is tulajdonképpen nekünk szól, "mucsaiaknak", – gondolom, finom íróniának szánta ezt a nemes kozmopolita lovag, Pete úr.

"Csurkának egyébként kilenc lelke van" – én azonban ezt a szöveget a macska kilenc életéről ismerem. Távol áll tőlem, hogy az Ön által kilenc pontban összefoglalt "Csurkalelkeket" egyenként elemezzem. A kiváló drámaíró többnyire tárgyilagos igazságokat közöl, elismerem, néha a kelleténél kissé vehemensebben, azonban semmiképpen nem gyűlölködi. Dehát Önöknek – elvbarátait is ideértve – kell egy bűnbak, kell egy olyan vezéregyéniség, akit meg lehet tenni a nemlétező magyar antiszemitizmus fejének – "kitartás, éljen Csurka!" – aki Ön szerint a Magyar Fórumból "Magyar Futárt" csinálva, Rajniss Ferenc álnéven közli cikkeit. Hogy emlékezetét kissé felfrissítem, kérem, szíveskedjék egyszer Dövényi Nagy Lajos nevét is megemlíteni, hátha ezt a nevet is adaptálhatja legközelebb az Önök által annyira gyűlölt szerzőre, nem is szólva amaz inkriminált regényről, melyet az imént javasolt szerző a Magyar Futár-ban követett el.

Na, de mindegy. A lényeg az, hogy az örökké jajongók alkalmat keresnek az – egyébként nem is létező – szennyesünk kitergetésére a liberális nyugati sajtóban.

Van egy régi magyar – pardon, mucsai! – mondás, mely szerint "Csúnya madár az, amelyik a saját fészkebe piszkít". A mi derék kozmopolitaink nem is késlekednek bármi-

lyen egyszerű kis magyar – mucsai – belüggyel frankfurti vagy New York-i elvbarátaikhoz rohanni, megkockáztatva még azt is, hogy idegenek, (idegen parlament vagy szenátus) a mi belüggyeinkbe beavatkoznak, a sajtószabadság Gral-lovagjai gyanánt. Ezek a kozmopolita madarak bizony alaposan belerondítanak a fészünkbe.

Mert kérem, mi a sajtószabadság és a sajtóetika alapillére? A deákferenci három szó: Hazudni nem szabad!

Ez ellen az alapszabály ellen vett az a Hankiss urat könnyezve búcsúztató – néhai Antall József szávaival élve – bánatosszemű politikai mikiegér, aki a hűvöskés októberben bizony sűrűn törölgette homlokát ama bizonyos sajtótájékoztatón, magyarázni próbálván a bizonyítványát. De ami tény, az tény, a hamisítás bebizonyítódott, ne szépítgessük tovább a dolgot, a hazugság a „nemes” cél érdekében is csak hazugság marad.

Na tessék, – már itt is vagyunk a derék szerzőnk által annyira kifogásolt, minősítő jelzőknél. „Mikiegér”, „idegenszívű”, „hígmagyar”, „liberális féreg”, „termeszhangya”, „törpe minoritás” (szellemeskedő szerzőnk továbbfejleszti a szót, betartva egy kicsit a vallásnak is: „törpe minoriták”).

A „mikiegeret” megtárgyaltuk. Az „idegenszívűt” elfogadom. Nem igazi magyar, hanem idegenszívű az, akiben lelkesedést vált ki Spiró Györgynek a médiában megjelent verse: „Jönnék” („Jönnék a dülteklő mély magyarok megint, jönnék a sz...-ból. Csönd van, senki sem pisszen. Nekünk kell jönnünk, pár csenevésznek, hogy bebizonyítsuk, nemcsak a szemetek tudnak magyarul.”) Vagy Eörsi István „Két kondája”, vagy Esterházy Péter: „Így gondozd a magyart” című satírikus írása. Kornis Mihály „Vannak-e a szeretetnek határai” egy parányi részlete pedig egyenesen a „Tégy a gyűlölet ellen” mozgalom zászlajára kívánczik: ... „hogyan tudni illik, mi sokkal jobban gyűlölünk Titeket, mint Ti minket” ...

A „hígmagyar” jelzőt én még nem olvastam, de a jelentése – szerintem – igencsak ráillik egyesekre.

A „liberális féreg”-ért viszont minden mucsai magyar nevében bocsánatot kérek, – ez, még a viták hevében sem illik egy demokrata szótárába.

De ugyan mik is ezek a „becsmérlő”, derék szerzőnk által annyira ki-

fogásolt jelzők azokhoz képest, melyeket ő alkalmaz például Csurka Istvánra: „delirizál” (sic!), „Zsokéfűgő”, „totalizatórhízlaló”, ... „amikor feltisztul fejében a delírium köde” ... Nem vagyok jogász, de azt hiszem, mindez kimeríti a becsületsértés fogalmát. Ami a lóverseny-szenvedélyt illeti, akkor áldott emlékezetű Salamon Béla bácsinkat legalább annyira elmarasztalhatná Pete úr, mint Csurka Istvánt, – de ha egészen messzire akarnánk visszanyúlni a történelemben, tessék talán ugyanígy becsmérlni a „legnagyobb magyart” (mai szóval „mucsait”), gróf Széchenyi Istvánt, a magyar lóversenysport életrehívóját, esetleg talán őt is lehetne „leszécsényipisztázni”, jól bele is illenék Pete Úr, az Ön stílusába.

De vegyük csak szemügyre a cikk további „Peteádait”. A két média jelenlegi vezetőit gyalázó jelzőit minden értelmes, jóízű magyar kapásból visszautasítja. „Matuska Szilveszterbe oltott Kolosváry-Borcza Mihály” – ez vonatkozik mind a rádió, mind a tévé alelnökére. ... „Az örökösön vigyorgó, fakutyát játszó Gabriél arkangyalkánk, a „Van Boer Azarcán Nahlik lovag” ... Csupa szellemesség, mint ahogy derék szerzőnk nyilván azt is annak szánta, amikor a Hankiss-féle közszolgálati tévé s a paktumos rádió, valamint a „népnemzeti Náhlik tévé és az objektív Csúcs-rádió közti különbséget” egy hasonlattal kívánja megmagyarázni, a fecsegve ringó fecskére és a recsegve illetlenkedő kecskére utalva, meg hogy a „népnemzetiek” nagy igyekezetükben „recsegve szellentenek bele a mélymagyar gyoicsneműbe (és a médiumokba!)”. Ezt a hasonlatot szerzőnk a következő sorokban, szinte kéjelegve, nyelvében izlelgetve szavainak tartalmát – megismétli. Igaza van Pete Úr, mi, az olvasóközönség egy kicsit finnyásak vagyunk és visszautasítjuk ezt a koprophil, s itt bizony hajánál fogva előráncigált körüti szellemességet. No persze, nem a nagykörüti irodalmi kávéházakra gondolok itt, hanem egy kicsikét tovább, ott, ott, a Nyugatnál, a ma már lebontott talponálóra, a boldogult emlékü Ilkovicstra, ahol a kilencedik és tizedik kisfröccs és két bőfögés között az illetlen kecskén is jól lehetett nevetni. Ugyanúgy, mint azon az – ismét csak hajánál fogva előráncigált, s egyáltalán oda nem illő szellemességen, mellyel Náhlik úr szellemi képességeit kívánja kétségbe vonni, mondván, hogy ő

nem képes különbséget tenni az „egyöntetű és az ön egy tetű” között. Ebbe az izléstelenség-sorozatba illik bele a „szuterén jog” kurzív szedése is.

Kedves Pete Úr! Ön egy valódi kincsesbánya! Ahogy újra elolvasom művét, szinte bizsereg a tollam, hiszen minden szavába, mondatába bele lehetne kötni, munkájának minden bekezdését ki tudná vesézni egy, hozzám hasonló becsületes, népnemzeti, azaz mucsai magyar. Nagyon kérem, ne felejtse el azonban, hogy mi, európai magyarok vagyunk többségben – értse, ahogy kívánja!

Csak még néhány felháborodott észrevételem:

Ön az egész magyar népet, de legfőképpen Budapest népét becsmérelti azzal, hogy „mértéken felül kíváncsi és leküzdhetetlen megjelenési kényszere van... Ennyit az Antall ravatalánál megjelent tömeg jelentőségéről!” Hát ez aztán arcpirító aljasság. Ugyan miért állt három-négy óra hosszat sorban, esőben, szélben, hidegben, egy szál virággal kezében az a sok tízezret kitevő tömeg, egész este, egész éjjel, hogy lerója kegyeletét az elhunyt miniszterelnök ravatalánál (aki, valljuk be, mint politikus, egy számmal nagyobb volt, mint nekünk kellett volna) – pusztán állati, primitív kíváncsiság hajtotta ezt a sok embert oda?

Egy másik megjegyzésem: Pete Úr, kérem, ne felejtse el: a magyar nép legalább 70 – ha nem 80%-a katolikus, legalább 20%-a protestáns, ezeknek legalább a fele gyakorolja vallását, az országnak tehát legalább a fele hívő keresztény/keresztényen, megérdemli ez a többség tehát, hogy a rádió vagy a tévé műsorának összeállítását az ő igényeihez igazítsák. Az „izléstelenség sok szentmise”, „gusztustalanul sok reverenda” egyáltalán nem sok, ha az ember a rádióban és tévében sugárzott, számos, erkölcsromboló, a pornográfia határait súroló és az erőszakot dicsőítő külföldi filmekre gondol, melyek hatását valamiképpen ellensúlyozni kellene, s melyeket a tévé korábbi vezetősége vásárolt be számunkra, drága pénzért, több éves szerződéssel, kikötte benne a főműsoridőben történő sugárzást.

Vesézhetném még tovább Pete úr nagykörüti szellemeskedéseit – „az esedékes hancúrozás előtt” „nemzeti színű óvszer” húzásától kezdve az egész cikket végighúzó-

dó magyarbecsmérlő kitételekig, vagy elvbarátainak az imént emlegett "idegenszívű" megnyilvánulásáig.

De most inkább – egyelőre – abahagyom. Engedje azonban meg nekem, aki két doktori címmel is rendelkezem, hadd dicsekedjek én is, ország-világ előtt latin tudásommal

és figyelmébe ajánljam a következő bölcs mondást:

"Si tacuisses, philosophus mansisses" ...

(Azok kedvéért, akik a "felszabadítás" után kerültek a gimnáziumokba, lefordítom:

"Ha hallgattál volna, bölcs maradtál volna" ...)

ELSŐ TÁJÉKOZTATÓ IRODA ERDÉLYBEN

Udvarias meghívó érkezett az *Állami Vagyonügynökség* sajtóosztályától, amelyben meghívták egy munkatársunkat a Cég működésének egyik jelentős állomáshelyére.

A Duna-parti épület előtt a Luxus Tours reprezentatív sárga kis autóbussa a rendkívül csinos Nichols Andreával és Horváth Róbert tulajdonossal várta a meghívott vendégeket. A kellemesnek remélt utazást alaposan megzavarta a határállomás – Ártánd – átépítése és bővítése, ahol jó egy óra telt el érdemi tevékenység nélkül.

Így, egy órát meghaladó késéssel érkezünk a havas közúton nehezen megközelíthető, hóborította hegyekkel övezett székely fővárosba. Mire megérkezünk a fogadás már régen megkezdődött.

Az eseménysorozat fontosságát jellemzi, hogy a román kormányfő is ezen a nevezetes napon – 1994. március hó 10-én – látogatott el a helyszínre.

Másnap, a kis tájékoztató iroda ünnepélyes megnyitóján, szalagvágóján megjelent magyar részről dr. Pongrácz Tibor államtitkár, az Állami Vagyonügynökség elnöke, és Nichols Andrea, az ÁVÜ sajtófőnöke. A helyiek részéről: az RMDSZ képviselőjében Takács Csaba ügyvezető elnök, György Béla Zsolt ügyvezető alnök, Birtalan Ákos parlamenti képviselő, a helyi hatóságok megbízásából Doru Vosloban csík megyei prefektus, Erdei István Csíkszereda város polgármesteri hivatalától. Részt vettek még román-, erdélyi magyar- és vendégül hozott magyar újságírók, számos érdeklődő, valamint az új iroda személyzete Sze-

derjesi Ferenc és a rendkívül szép Kovács Katalin ügyintéző.

A megnyitón dr. Pongrácz Tibor államtitkár üdvözölte a zsúfolásig megtelt irodában lévőket, majd Takács Csaba és Doru Vosloban szólt fel, az utóbbi román nyelven. Bevezetésül Nichols Andrea meghívta az újságírókat a panel-épülettömb másik oldalán lévő Flora étterembe sajtótájékoztatásra.

A sajtótájékoztató idejére igen sokan előkerültek a helyi televíziótól is. Itt dr. Pongrácz Tibor államtitkár ismertette az alapos előkészítést, a két munkatárs budapesti képzését és az általuk képviselt ügy fontosságát. A magyar kormány által eldöntött, korábbi időszakokban megvalósult, jogtalan károkozás részbeni kárpótlása közel 30000 állampolgárt érint. Ebben az ügyben korábban Magyarországra kellett átjönni, most mindez Erdély fővárosában lesz intézhető. Ez összeg szerint 10 milliárd forintra tehető, amely összehasonlításként: a keretösszeg 10%-át sem éri el. A sok érdekes kérdés és a kapott válaszokból derült ki az is, hogy a magyar állami kárpótlási jegy a román gazdaság privatizációs folyamatában felhasználhatatlan.

Rövid ottlét után fájó szívvel búcsúztunk új ismerőseinktől, a hangulatos Csíkszereda várostól. Itt a városközpontban elkezdett lakásépítések sem folytatták, mint ahogy másutt sem. A forradalmat követő személyi változások után a lakásépítésre nem költenek. Így jól érzékelheti a dolgozó nép, hogy régebben jobb volt – gondolják egyes felelős állami vezetők.

A visszafelé vezető út 16 és 1/2 óra hosszát a határnál csak egyórás üres várakozás növelte. Sem velünk, sem a mögöttünk lévő 10 társas autóbusszal ez alatt *nem csináltak semmit*. Autóbusszonként 30 főt számolva, ez több mint 300 munkaórás édes semmittevés! Az egyenruhás kishivatalnok így is bizonyítja a közönséges utazó állampolgárok feletti, szinte korlátlan hatalmát.

Mindenesetre reménykedjünk abban, hogy a megnyílt tájékoztató iroda hatékonyan segíteni fogja a magyar – székely (magyar) kapcsolatokat.

(Tudósítónk)